

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. II. Quòd sint sine numero beneficia Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

CAPVT II.

Quòd sint sine numero beneficia Dei.

Benedic adhuc anima mea Domino, & noli obliuisci omnes retributiones eius, siue in inimicos tuos, siue in amicos; siue in Angelos, siue in pecora campi; siue in Beatos remunerando, siue in dæmones puniendo; omnes retributiones Domini, propria tua beneficia sunt. O Deus, quàm immerfusus beneficentiâ tuâ! Quidquid agis, beneficium est, & illud meum beneficium est. Quod agit lumen, lumen est; & lumen quod vnus causâ accenditur, non solum illum, sed omnes illuminat astantes: sic tu, ô lumen Veritatis, ô natura bonitatis; & ideò benefica, nihil potes agere, quod non sit beneficium; & beneficium quod vni confers, non solum illi, sed omnibus conferre est necesse. Omne datum optimum, & omne donum perfectum de sursum est descendens à Patre luminum; quia velut lumina, tua dona diffundis; quia sine diminutione tui communicaris omnibus, & pro omnibus. Lumen integrum distribuit cunctis lucem: sine facis iacturâ accendi potest alia. Quidquid iaculatur sol, lux est; omnes per illam videre possunt, nisi claudant oculos. Quidquid efficit

efficit Deus, beneficium est, per illud omnes sibi prodesse & iuuare possunt, nisi sint insipientes & maligni. Semper munera tua, Domine, comitatur ardens amor tuus, sicut lucem calor: hoc est immensum pretium tuorum donorum, quod sint obsides & pignora amoris tui: licet lateat visum, patet tamen in effectu benefico. Nam lucem etiam, quam spargit sol, quamuis solum videamus, & non calorem; semper tamen calor cum luce est.

O Pater luminum, quantas tibi gratias agere debeo pro vniuersis vniuersorum beneficiis, testibus amoris tui, quem præcipuè exosculor & adoro in operibus tuis! Quis non stupeat ingenium tuæ bonitatis, vt omnium sit vnum beneficium, & vnius sint omnia beneficia; vt priuata sint communia, & communia priuata? Omnia naturæ opera, omnia mirabilia gratiæ, omnes præsciti, omnes beati, beneficia mea sunt. Omnes prosperitates, omnes calamitates hominum, munera tua sunt, quibus me donas & amas. O homo ingratus, nonne diligeres Deum toto impetu cordis, si te reum inferni, mortuum in peccato graui, non damnaret; sed alium hominem meliorem te crearet, & loco tui sufficeret, vt pœnas inferorum pateretur pro te? Plus fecit Deus: taceo quod ipse in se culpas
 Z 4 nostras

360 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
nostras suscepit, moriens pro nobis; illud
nunc stupeo, licet minus sit sine comparatio-
ne, quod plures voluerit damnare & non mi-
fereri, ut te saluaret: nam si pauciores dam-
nari videres, minus timeres, & fortasse dam-
nareris: si vnus aut alter solum damnaretur,
nihil ferè tu timeres; & quod certius de te po-
tes præsumere, tu damnareris: si nullus dam-
naretur, nihil timeres; & potes putare quod
tu solus damnareris, aut, quod peius esset,
multò plus peccares, & nihil Deum vereris.
Igitur cruciatus & infernus tot hominum,
beneficiū meum est. O lumen cordis, quan-
tus lucet amor electorum tuorum? Anima-
lia fecisti propter homines, & homines dam-
nas propter alios homines, quos ad salutem
elegisti. Angeli seruiunt hominibus, imò tu
ipse factus homo: quid mirum, si velis etiam
ut homo seruiat homini? Si ad commodita-
tem vitæ temporalis permittis, ut homo ser-
uiat homini, mancipium hero: ad consecu-
tionem vitæ æternæ, & augmentum gloriæ,
præscitum oportet seruire electo. Ecce spiri-
tus ingratus, si tantum malum pœnæ in aliis,
bonum tuum est; bona quoque aliena, bene-
ficia tua etiam erunt.

Tali arte architectatur Deus opera sua, ut
singula sint vniuersorum bona; & ipsa pœna
damnatorum tam bona cunctis est, ut ipsis
damnatis

damnatis bona fit : nam cum illâ non habent malitiam suam meram , sed sentiunt iustitiam diuinam , quæ optima est. Tam beneficus Deus est , vt ipsa damna vertat in beneficia ; & quod plus est , ex ipsis malis culpæ , quæ sola mala est , extorqueat bona , & interdum maiora bona. Tam potenter , ô Domine , mihi facis beneficia , vt ex peccatis , vbi non potes , nec facis , (nam non potes facere illa , nec iuuare vt fiant) maiora beneficia inde facis & potes. Ex peccatis calles bona immensa elicere , & virtutes. Lumen in corpus obscurum & densum impingens , in quod nequit agere , ibi reflexione augetur duplicatum , non deperditur lumen ; nec vñquam deperditur , & vacat beneficentia tua. Ex peccato , vbi nihil est benefactum , maius meum beneficium effecisti , incarnationem Filij tui decernens. Tam ex peccatis meis quàm ex alienis scis Domine peritè benefacere mihi : quando audio scelus ab aliquo patratum , doleo fratris malum ; sed inde tibi gratias ago , quia spero maiorem misericordiam tuam , aut illi , aut mihi. Gratias tibi ago , quia inde præparabis magnum beneficium mihi , nisi ego fiam cæcus nolens lumen videre.

Benedic iterùm anima mea Patri luminum , & noli obliuisci omnes retributiones eius : nam omnes sunt illius munera ; etiam

Z s illa

illa beneficia, quæ ab hominibus tibi videntur venire, & accipis ab illis: nam si mala & dura, quæ tibi infligunt homines, debes putare venire à Deo; cur bona non putabis ab illo venire, cuius natura bonitatis est, & ad benefaciendum prona? Omne lumen cæli, licet iaculetur illud stella paruula, & luna cum noctu illuminat, quamuis sol non videatur, lumen solis est: sic quodlibet bonum, & beneficium etiam factum ab homine, bonum illud à Deo est, & beneficiû illud fulgur bonitatis eius. Hoc vnicum est solatium humanæ vitæ inter tot misérias, quòd nihil possit fieri nisi à Deo; & quidquid facit Deus aut permittit, non potest non esse beneficium iuxta naturam bonitatis: & quodcumque beneficium fit, id à Deo fit; & quidquid à Deo fit, illud est beneficium meum factum mihi. Dolores corporis, & miseriæ vitæ, cum patior ego aut alius, fames communis, morbi, pestes, omnia sunt mea beneficia, ô Domine, qui propter bonum meum affligis alios. O Deus, quantum tibi debeo, qui ut ego pauperculus acciperem sanctam aliquam inspirationem, non dubitas ipsos Reges & mundi Monarchas occidere; nec attendis tot Regnorum lacrymas & calamitates, ut ego inde aliquid addiscam. Pluris æstimas quòd sanctum quid rusticus contritus cogitet,

DE ADOR. IN SPIRITV ET VER. LIB. IV. 363
tet, & sapiat, quàm vitam & capita Regum
aliquorum coronata, ac populos interdum
integros. Da Domine, vt pro omnibus tibi
gratus sim, & amem pro me, & pro aliis, in
omnibus operibus tuis, vt tu in omnibus be-
neficiis tuis me amas.

CAPVT III.

Dei amor patet infinitus in redemptione.

O Amor infinite, quomodo exhauriris in
benemerendo de me, cùm nec tibi, ô
Deus omnipotens, restet potentia quâ maio-
ra opera pro me posses facere, nec sapientia
fit reliqua quâ posses excogitare, nec volun-
tas possibilis quâ posses optare! Nullum
enim præstantius remedium nostri generis
excogitari aut esse potuit, quàm incarnatio
Filij Dei, quod fuit infinita misericordia. O
immensa beneficentia & amoris excessus, cui
cessit omnipotentia diuina! vicisti Dei artes,
& vota illa sacrosancta & infinita quasi limi-
tasti; quomodo non vincis infirmitatem
meam, suspendis cogitationes meas, & limi-
tas desideria mea, vt nihil coner, cogitem,
velim, nisi te? Filij, quos enutristi Domine
per creationem, te spreuimus: quomodo,
quos insuper honorasti, & exaltasti vsque ad
confortium tuæ Maiestatis, te spernere pos-
sumus,

sumus,